

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/7/2018
Identifikačné číslo spisu:	3016000011
Dátum vydania rozhodnutia:	03.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3016000011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci proti odsúdenému G. T., pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. b) Trestného zákonníka Českej republiky, na neverejnom zasadnutí konanom 3. októbra 2018 v Bratislave, o sťažnosti prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 14. augusta 2018, sp. zn. 23Ntc/203/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne s a zamietla.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 14. augusta 2018, sp. zn. 23Ntc/203/2016, podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. podmienene prepustil odsúdeného G. T. z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu v Jihlave, sp. zn. 1T/108/2009 z 15. októbra 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Brne, sp. zn. 42To/297/2009 z 5. mája 2010, ktorý bol uznaný rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23Ntc/203/2016 z 15. augusta 2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Urto/7/2016 z 29. septembra 2016.

Zároveň podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. určil odsúdenému skúšobnú dobu na dva roky za súčasného nariadenia probačného dohľadu na dva roky s tým, že mu podľa § 51 ods. 4 písm. j) Tr. zák. uložil povinnosť preukázateľne sa uchádzať v skúšobnej dobe o zamestnanie a súčasne preukazovať probačnému a mediačnému úradníkovi zdroj jeho príjmov.

Podmienené prepustenie odsúdeného odôvodnil prvostupňový súd v podstate tým, že odsúdený spĺňa tak formálnu podmienku pre jeho podmienené prepustenie, ako aj materiálne podmienky, keď jeho správanie a vystupovanie v ústavoch bolo na požadovanej úrovni, plní pokyny a príkazy príslušníkov zboru, je nekonfliktný a možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, t. j. že neexistuje pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu, ktoré bolo jednotlivým osobám oprávneným podať proti nemu sťažnosť, oznámené 14. augusta 2018, podala prokurátorka príslušnej prokuratúry 14. augusta 2018 sťažnosť. V jej dodatočne predložených dôvodoch v podstate tvrdí, že sa nestotožňuje s argumentáciou súdu a pripomína spôsob spáchania trestného činu, za ktorý bol G. T. odsúdený, okolnosti spáchania trestnej činnosti, na základe ktorých možno konštatovať, že odsúdený sa opakovane dopúšťal majetkovej trestnej činnosti, absentovalo u neho legálne zamestnanie trvalého charakteru, využíval trestnú činnosť ako prostriedok svojej obživy z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie. Preto riziko sociálneho zlyhania je u neho hodnotené ako stredné. Aj keď odsúdený spolupracuje pri plnení cieľov stanovených v programe zaobchádzania, tieto plní čiastočne, nakoľko má rezervy na úrovni morálneho a právneho vedomia. Aj z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom vyplýva, že odsúdený čiastočne preukazuje splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie, preto ho odporúčajú podmiennečne prepustiť s dohľadom. Z uvedeného dôvodu nie je možné posúdiť úplné dovŕšenie nápravy odsúdeného, teda aj riziko možného zlyhania odsúdeného v prípade, ak by jeho správanie nebolo pod neustálym dohľadom usmerňované.

Rozhodnutie súdu tak považuje za predčasné a navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie krajského súdu a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým bola podaná sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce týmto výrokom a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátorky nie je dôvodná.

V prvom rade je potrebné k veci uviesť, že konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu netrpí žiadnymi podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby v nej znovu konal a rozhodol. Pritom v rámci takto riadne vedeného konania boli vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spoľahlivé rozhodnutie o žiadosti odsúdeného G. T. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zároveň, rešpektujúc ustanovenie § 176 ods. 2 Tr. por., podrobne uviedol skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ako aj právne úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že odsúdený G. T. plnením svojich povinností a správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a môže sa od neho dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Najvyšší súd sa s týmto, vo všetkých smeroch logickými a presvedčivými dôvodmi napadnutého uznesenia, podstatu ktorých je uvedená vyššie, plne stotožnil a nad ich rámec, so zreteľom na uplatnené sťažnostné námietky dodáva:

Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody treba vždy zhodnotiť osobu odsúdeného a celý jeho doterajší život, vrátane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu, ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Len tak možno spoľahlivo posúdiť, či aktuálne správanie sa odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody nie je len vonkajším prejavom jeho prispôsobenia sa prostrediu ústavu na výkon trestu, ale je výrazom skutočných zmien jeho osobnosti odôvodňujúcich nádej, že v budúcnosti povedie riadny život (primerane napr. rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu pod č. 10/1963).

Zároveň platí, že hoci možnosť nápravy páchatelia je jedným z kritérií pri určovaní druhu a výmery trestu (§ 34 ods. 4 Tr. zák.), nemožno vždy presne predvídať, ako sa účinok výkonu uloženého trestu u jednotlivých páchatelov v konkrétnom prípade prejaví. Výkon trestu odňatia slobody pritom predstavuje ústavným poriadkom predvídaný zásah do základných práv a slobôd páchatelia iba za predpokladu, že ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné a sledovaný cieľ (účel trestu) nemožno dosiahnuť inak. Z toho plynie, že pokiaľ odpykanou časťou trestu odňatia slobody [vo výmere spĺňajúcej formálnu podmienku podmiennečného prepustenia (§ 66 ods. 1 písm. a), b), § 67 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.)] už boli náprava páchatelia a ochrana spoločnosti dosiahnuté, resp. to možno dôvodne

predpokladať, je ďalší výkon tohto trestu nepotrebný a tiež neodôvodnený.

V tomto kontexte poukazuje najvyšší súd predovšetkým na to, že podľa príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody sa resocializačná prognóza odsúdeného G. T. javí byť menej priaznivá, z dôvodu opakovaného páchania majetkovej trestnej činnosti, absencie trvalejšieho legálneho zamestnania pred výkonom trestu a s tým spojená nepriaznivá finančná situácia.

Pokiaľ ide o kriminálnu minulosť odsúdeného, ten bol síce odsúdený (okrem vykonávaného trestu) práve pre majetkovú trestnú činnosť, z perspektívy možností jeho resocializácie je však nutné prihliadnuť aj na to, že trest vo výmere 6 rokov, ktorý mu bol uložený v Českej republike celý vykonal. V tejto súvislosti je potrebné tiež poukázať na to, že odsúdený si svoje povinnosti vo výkone trestu plní, za čo bol disciplinárne odmenený, nebol disciplinárne postihnutý, je v kontakte so svojou matkou, ktorá ho aj podporuje, pričom tieto kontakty boli vyhodnotené ako pozitívne. K trestnej činnosti zaujal kritický postoj, čo možno rovnako hodnotiť pozitívne.

Zohľadniac všetky vyššie uvedené okolnosti v ich súhrne dospel aj sťažnostný súd k záveru, že odsúdený G. T. plnením svojich povinností a svojím správaním počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody preukázal polepšenie do takej miery, že od neho možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Pre dosiahnutie účelu trestu tak už nie je nevyhnutný jeho výkon, ale stačí hrozba výkonu jeho zvyšku v prípade, že odsúdený napriek uloženým obmedzeniam nepovedie riadny život. Na posilnenie účinku podmieneného prepustenia bol odsúdenému nariadený probačný dohľad, ktorý má za úlohu zavŕšiť nápravu odsúdeného a v priebehu skúšobnej doby aktívne spolupracovať s probačným a mediačným úradníkom.

Z týchto dôvodov najvyšší súd zamietol sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.